

Η ιδιωτικοποίηση στην Ελλάδα οδήγησε σε τρεις καινοτομίες, οι οποίες θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως μεταρρυθμίσεις. Συνέβαλε στον καλύτερο ορισμό της δημόσιας περιουσίας, μέσα από τον διαχωρισμό λειτουργιών και επιχειρήσεων και, στην περίπτωση των ακινήτων, στον φυσικό προσδιορισμό και την κατάλληλη καταγραφή τους. Η δημόσια ευημερία οριοθετήθηκε με μεγαλύτερη σαφήνεια και η προστασία της ανατέθηκε, ως έναν βαθμό, σε νεοφανείς ανεξάρτητες ρυθμιστικές αρχές. Σε έναν μεγάλο αριθμό εταιρειών άλλαξαν οι μέτοχοι που είχαν τον έλεγχο και αρκετές από αυτές αναζωογονήθηκαν,

καθώς προσαρμόστηκαν τα επιχειρηματικά τους μοντέλα και ενισχύθηκε η διοίκηση και η οργάνωσή τους. Στο πλαίσιο αυτό, η ιδιωτικοποίηση διεύρυνε τον ανταγωνισμό στον τραπεζικό τομέα πριν από τη χρηματοπιστωτική κρίση, αλλά δυστυχώς δεν ενίσχυσε αρκετά τις ιδιωτικοποιημένες τράπεζες ώστε να μπορέσουν να επιβιώσουν υπό οικονομική πίεση.

Όλες οι διαδικασίες ιδιωτικοποίησης περιελάμβαναν ένα στοιχείο προσδιορισμού των τιμών, είτε με τη μορφή δημιουργίας «βιβλίων» για δημόσιες προσφορές είτε με τη μορφή διαγωνισμών. Δεδομένου αυτού, θα πρέπει να δεχθεί κανείς ότι οι τιμές που τελικά επιτεύχθηκαν αντικατόπτριζαν σε μεγάλο βαθμό την οικονομική αξία του περιουσιακού στοιχείου κατά τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Βέβαια, μπορεί να υποστηριχθεί ότι οι διαδικασίες δεν ήταν πάντα αρκετά ανταγωνιστικές ώστε να οδηγήσουν στην κατάλληλη τιμή και ότι ορισμένοι διαγωνισμοί εγκαταλείφθηκαν λόγω έλλειψης συμμετοχής. Ωστόσο, στις περισσότερες περιπτώσεις υπήρξε αρκετός ανταγωνισμός ώστε να διαμορφωθεί μια τιμή που αντανakλούσε τις ιδιαιτερότητες της δεδομένης σύμβασης και, κατά περίπτωση, της επακόλουθης εποπτείας και ρύθμισης. Το μόνιμο επιχείρημα των αντιδρώντων στις ιδιωτικοποιήσεις, δηλαδή ότι θα μπορούσαν να επιτευχθούν καλύτερες τιμές αν οι συναλλαγές μεταφέρονταν στο μέλλον, ήταν είτε κοινότοπο είτε αδύνατο να ελεγχθεί.